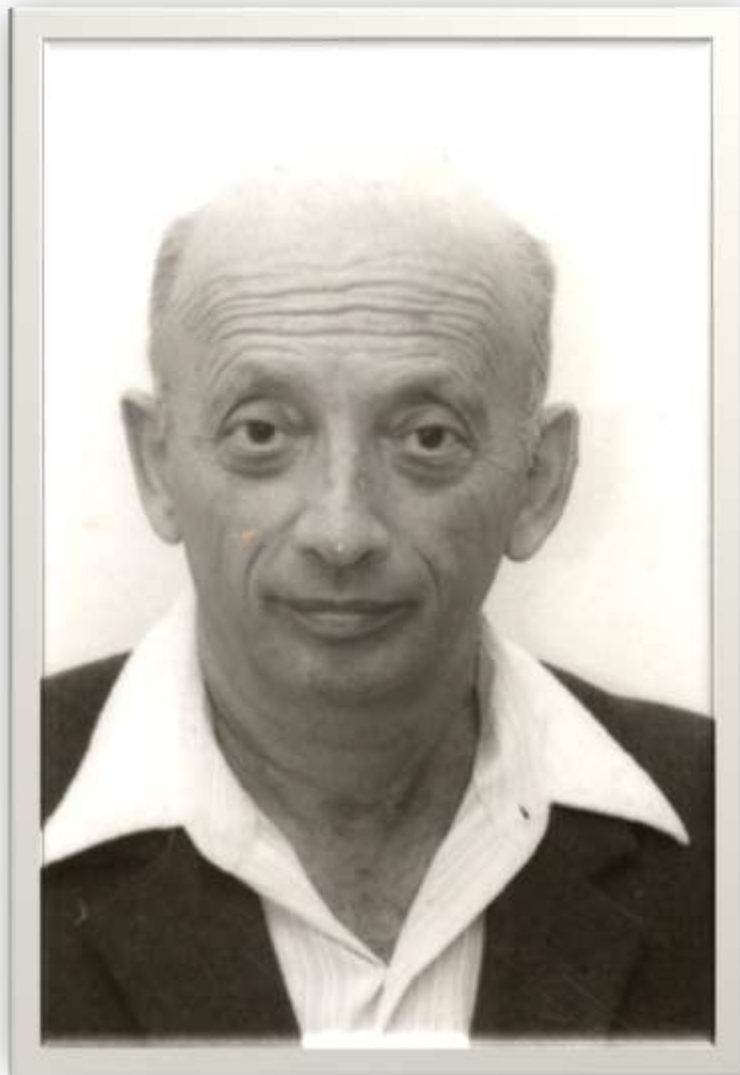

ניבים עלון קיבוץ געש

גיליון מספר 1912/43 ה-30 לדצמבר 2021. עורכת קרינה פלדמן

לזכרו של חברנו יוחנן פרנס. יהי זכרו ברוך

יוחנן ושולה באונייה לארץ

במאי 1939 שנה לפני הפלישה לבלגיה אביו יעקב הלך לשגרירות לחדש את הדרכון. הקונסול שקרא לדבר איתו ביחידות נתן לו עצה – סיפר לו שהמצב באירופה עומד להיות חמור ליהודים, הציע לו לקחת את המשפחה ולעבור מיד לברזיל לפני שיהיה מאוחר. בגלל המעבר לבלגיה הם היו צריכים לוותר על הדרכון הברזילאי, "לכם אני לא יכול לחדש את הדרכון" אך, בינך קטין ולו יש דרכון ברזילאי כי נולד שם. לכן מותר לכם ללוות אותו לברזיל. אביו הקשיב לקונסול ולקח אותו ברצינות, הם הספיקו לעבור לברזיל, רגע לפני שנסגרו הגבולות בפני היהודים וכך ניצלו ברגע האחרון מהשואה.

ברבות הימים הסתבר, שאת המשפחות המורחבות שהשאירו שם ראה יוחנן בנסיעה זאת בפעם האחרונה. כולם נספו בשואה.

עם חזרתם לברזיל הם השתקעו בריו דה ז'נרו ושם נולד אחיו מילטון.

בשנת 1946 הכיר יוחנן את שולה, שניהם השתתפו במפגשי נוער יהודי. יוחנן היה תלמיד מצטיין ידע מספר רב של שפות וכילכל עצמו על ידי מתן שיעורים פרטיים.

עם הקמת המדינה ב 1948 התקרבו יוחנן ושולה לחוגי נוער יהודי חלוצי והצטרפו לתנועת "השומר הצעיר" במטרה להגשים את החלום הציוני ולעלות לארץ ישראל.

אנו מלווים היום את חברנו היקר יוחנן פרנס למנוחת עולמים בקיבוצנו, קיבוץ געש שהוא נמנה בין מקימיו יוחנן נולד ב 18.12.1926 בבאהיה שבברזיל, למרתה ויעקב פרנס.

הוא התחנך בבית יהודי חילוני. אביו היה עיתונאי, בעל עיתון ותוכנית רדיו והיה אף חבר הנהלה בבית היתומים בעיר. כל המשפחה הייתה ידועה ומכובדת מאוד בקהילה היהודית בריו, כולם הכירו את השם פרנס. אימו עבדה עם האב ברדיו – הגישה את התוכנית.

הוריו של יוחנן נולדו בווארשה ועברו לתקופה לברזיל לשם עבודת האב, כשהיה ממש קטן המשפחה עברה לבלגיה גם בעקבות עבודת האב. שם העביר יוחנן את שנות ילדותו ולמד שם בבי"ס. בתחילת 1939 נסע עם אימו לבקר את הסבים והדודים. המשפחות המורחבות היו משפחות גדולות מאוד ודתיות. בביקורו התוודע יוחנן לסבו אביו של אביו, יצחק מאיר (איצ'ה) שהיה איש מכובד ומוערך בקהילה היהודית ואיש מוכר מאוד ברשויות.

הוא היה מוהל ראשי והיה איש הקשר בין הקהילה היהודית לרשויות. בביקור ראה יוחנן ספר תנ"כ שעבר במשפחה מאז גירוש ספרד ושם הוסיפו את שמות הילדים שנולדו במשפחה. בנסיעה חזרה לבלגיה, ברכבת הבחין כבר בנוכחותם של חיילים גרמנים והיערכותם.

תולדות חייו - יוחנן פרנס.

יוחנן ושולה בתחילת הקיבוץ

ב-1949, נישא יוחנן לשולה כשהוא בן 23 והיא בת 19. את החתונה קיימו בברזיל בקרב המשפחה והחברים ונפרדו מהם עם עלייתם לארץ בשנת 1950, עם גרעין א. תחילה הגיע לקיבוץ מעברות להכשרה, לאחר מכן עבר עם הגרעין ל"עלי קאסם" נקודה זמנית ומשם החלו בהקמת קיבוץ געש כנקודת הקבע.

ב-5 ביולי 1951 עלה יוחנן על גבעות חשופות, מול הים התיכון והיה מהמייסדים של קיבוץ געש ושותף להגשמת ההתיישבות.

יוחנן ושולה הרחיבו את הקן המשפחתי ונולדו להם 3 ילדים: עמירה, אילנה ויורי.

עם הקמת הקיבוץ עבד תחילה בחקלאות ותרומתו הייתה רבה, היה מחלוצי המגדלים של פרי האבוקדו בישראל וזכה כחלק מצוות המטעים של הקיבוץ בפרס "קפלן" כהוקרה על תרומתו לענף זה. הוא אף היה שותף לפיתוח מטע מעורב של בננות ואבוקדו שהצטיין בהתפתחותו וביבולו וייסד וניהל את הענף.

אך לא רק בחקלאות עסק. ב-1955 יצא יוחנן עם שולה לשליחות בברזיל מטעם התנועה. ועם חזרתו נבחר כמדריך לגרעין הארגנטינאי.

במשך חייו כיהן יוחנן בתפקידים רבים בקיבוץ והיה פעיל מאוד: בוועדת חינוך, ועדת בריאות, מזכיר הקיבוץ בשנים 1967-8, פעיל במפ"ם, ניהל את ההנהגה העליונה של הקיבוץ הארצי. לאחר שיצא ללימודי רכזי משק השתלב בניהול ושיווק במפעל התאורה, ריכז את מחלקת הכספים במפעל, בוועדת שירותים 5 שנים עד 2003, ניהל את וועדת הפנסיה שהוקמה ב-2003 והמשיך לעבוד כחשב של המפעל עד הגיעו לגיל 80 אז פרש לגמלאות.

אנו נפרדים ממך היום, יוחנן היקר ומתייחדים עם הבנים ובני זוגם: אילנה ופיטר, יורי וירדנה והנכדים: אדם, טניה, יפתח, מיכאל ואודי. והנינים נועם ודורי.

שלא תדעו עוד צער.

אדמת קיבוץ געש אוספת אותך לחיקה שהיית בין מקימיה ושותף ליצירה ראשונית.

נוח על משכבך בשלום.

יוחנן כילד

פרידה מאבא / מאת אילנה ג'קס

יוחנן ושולה בתחילת הקיבוץ

אבא יקר אהוב

אני מתגעגעת אליך מאוד.

לשיחות שלנו

לספר לך ולחלוק איתך בכל מה שעובר עלי/עלינו

לצחוק שלך

לחוש ההומור הנפלא

לטוב הלב האין סופי

להקשבה

לאינטליגנציה הגבוהה שלך, כולל אינטליגנציה רגשית

לתמיכה

לאהבה

לעדינות ולטאקט

למשפטים האופייניים כל כך, שנכנסו לפנתיאון המשפטים של אבא/סבא.

אתה הראשון שהייתי מתקשרת אליו להתייעץ בכל פעם שקרה משהו פחות טוב, כמו בפעם ההיא שעפתי מכל המדרגות ונחתתי נחיתה כואבת על גבי וכשאיכשהו הצלחתי לאסוף את עצמי ולזחול אל הטל. להתקשר אליך, אמרת לי את המשפט הזה ששמעתי כל כך הרבה פעמים בעבר:

"קודם כל תקחי כפית סוכר ושימי עם מים בכוס. תשתי, זה יעזור להרגיע את ההלם"

אז אבא אני חושבת שעכשיו זה זמן ממש טוב ליישם את העצה הזאת - לקחת כפית סוכר ולשים עם מים בכוס..

אבל אני מאוד חוששת שהפעם היא תעזור פחות.

אתה היית ועודך האור הגדול והבוהק שהאיר את חיינו, הסמן שלפיו התיישרנו,

הסלע האיתן שעליו נשענו.

היית דוגמא ומופת לכל

מה שטוב והגון וישר וצנוע

ואוהב.

היית חזק ויציב והגיוני,

תמיד ידעת להסביר

להכניס סדר בדברים

להכניס לפרופורציה.

לא היית עושה עניין,

לא נכנסת לקטנוניות,

אף פעם לא שמעתי אותך מתלונן, גם כשהיו לך כל הסיבות הטובות לכך.

תמיד כששאלו לשלומך היית עונה: "מצוין"

אפילו כשהיה ברור שזה לא כך, אפילו כשכבר לא דיברת כמעט,

היית לוחש: מצוין

אפילו כשכאב, העיקר לא להכביד על אחרים בכאבך.

אהבנו אותך בכל ליבנו

ונאהב אותך תמיד,

כי אהבה כזאת היא לנצח,

מעבר לזמן ולמקום.

היא מאירה ומחממת

ומנחמת,

היא/אתה תמיד איתנו.

תמיד נאהב

תמיד נזכור

תמיד נזכיר

תמיד.

נפרדים מיוחנן / מאת בני פרנס. ברזיל.

יוחנן ושולה, בלימה וחיים כנעו ז"ל

יוחנן פרנס היה כמגדלור למשפחתנו ולרבים נוספים שהכירוהו.

הוא אהב את כולנו וכולנו אהבנו אותו.

הוא תמיד ישמש כדוגמא ומופת לאדם צדיק, צנוע, נדיב חכם וטוב לב מאין כמותו.

אהבתי והערצתי אותו בכל מאודי, ונהניתי מכל רגע שזכיתי לחלוק בחברתו.

הוא היווה לי מקור השראה ודוגמא אישית ועזר לי לעצב את אופיי יותר מכל אדם אחר.

מי יתן וינוח על משכבו בשלום.

ברוך דיין אמת.

יוחנן בריו, ברזיל. משרד

הנכדים נפרדים מסבא יוחנן/ מאת אדם, ג'קס וטניה

עם הנכדים

אפרופו טילים, בצניעותך חלקת עימנו מסתר ליבך, שחלום חייך היה להמשיך את לימודי ההנדסה האקדמיים בהם הצטיינת ובבוא היום לזכות להיות מהנדס אווירונאוטיקה, ולתכנן רכבי חלל שירקיעו שחקים ויחקרו את העולם האסטרונומי שכה ריתק אותך, ולמעשה דרכך להגשמת חלום זה היתה כבר סלולה.

לנו אין ספק שזה מה שהיה קורה בסופו של דבר, היות שלאורך כל שנות לימודיך הצטיינת ובלטת מעין כמוך ביחידות סגולתך, הצלחת לפענח פתרונות למשוואות ובעיות שאף תלמיד אחר לא פתר וכמובן - גרמת למרצים ליפול מהרגליים.

בכל זאת לא הגעת להגשים את חלומך, חזאת בגלל שהיית אידיאליסט חסר תקנה, ולכן כשאחד ממנהיגי התנועה הנציח את המשפט "קודם ידיים!",

במובן של עבודת כפיים קודמת לפיתוח ההשכלה - אציל נפש שכמוך, עזבת הכל ופניית לחקלאות.

כמובן שגם בתחום הזה הפלאת לעשות. באופן כללי ניתן לומר שעולם הצומח היה חביב עליך מאוד. במשך שנים טיפחת וגידלת להנאתך גינות פרחים לתפארת, בהן הורדים שהיו לגאוותך והגרברות האהובות עליך.

הגרברה האהובה עליך מכל היתה כמובן סבתא שולה האהובה שלנו עליה השלום, שלצידה נשארתי ואת ידה החזקת באש ובמים.

היינו יכולים לעמוד ולספר פה במשך שעות רק על כמה שאהבנו אותך והיינו קשורים אליך, אבל אתה מעולם לא היית חסיד של מילים נרגשות והשתפכויות לב.

למשמע אלה היית מגלגל מבט או סתם מוציא לנו לשון חצופה של ילד נצחי.

גם לשמוע דברים בשבח עצמך לא אהבת - היתה בך צניעות ששמורה לצדיקים, אבל היום יש לנו את כל הזכויות לסגור איתך חשבון ארוך שנים ולהגיד פה ככה בלי שמץ של בושה את כל הדברים האלו עליך.

אל תהיה נבון סבא.

אלו דברים שבלאו הכי כבר כולם יודעים.

מעל הכל, השנינות שלך היתה מעבר לגאונות!

איכשהו תמיד היה לך בקצה הקנה את המשפט שיפיל את כולם מהרגליים.

בשנותיך המתקדמות כבר חששנו כמה וכמה פעמים שאולי כבר לא תשוב להיות כפי שהיית.

אבל לך סבא היו תוכניות אחרות לגמרי - ובכל פעם, איכשהו, היית מעביר את עצמך פירמוט וחוזר במהירות הטיל להפיל את כולנו מהרגליים.

הנכדים נפרדים מסבא יוחנן/ מאת אדם, ג'קס וטניה

יוחנן, שולה, עמירה וסבתא מרתה

ברזיל היפה והצוחקת מול כל תלאות ימיה, ממשיכה לתסוס בקצב הסמבה.

כמוה ממש גם אתה היית, ממשיך בצעד אלגנטי אל מול תלאות החיים.

היית מגיב באינסוף הומור גם למצבים מאוד מדכדכים, מכניס את הכל לפרופורציה בונה ומשיב את החיוך לחלל החדר.

החלל שנשאר בחיים שלנו אחריו הוא אינסופי ובלתי

ניתן לתפיסה או למילוי.

בשבילנו ובשביל כל כך הרבה אנשים שכל כך אהבו אותך ואתה אותם, היית לאחד ויחיד במינך, ואין, ולא יהיה, עוד כמותך.

העושר, האהבה וההשראה אשר נותרו וישכנו בתוכנו מהיכרותנו אותך, איש יקר ומופלא שכמוך, ימלאו את ליבנו לעד.

באמת זכינו בך.

תודה לך, סבא.

החיים טלטלו את ספינת חייכם טוב טוב, אבל אתה היית איתן כצוק סלע בנאמנותך, שהיתה לסמל עבור רבים ובהם אנחנו, בנות ובני משפחתך.

המבט החם שלך, הניצוץ השובב הילדי בעיניך (שכבה באחת לאחר שסבתא הלכה לעולמה, לצערנו), אדיבותך, טוב לבך, האינטליגנציה הבלתי נתפסת, ההומור המטורלל והאגודל הלעד מלטפת את היד האוחזת בידך, הם רק חלק מכל האושר וההעשרה שהבאת לתוך חיינו.

זכינו בך.

אוצר יקר שכמוך.

אולי היית חולק על כך בעצמך, אך מנקודת מבטנו מעולם לא הכרנו אדם כמוך אהוב.

" ז'אן הוא היקר לי מכל."

" ז'אן הוא היקר מכל של כולם."

אלו מילים ששבו ונאמרו שוב ושוב בין קרוביך החיים בברזיל.

יוחנן ויורי

פרידה מיוחנן/ מאת פיטר ג'קס

יוחנן עם אילנה ויורי

פסח בחדר אוכל הישן

יוחנן יקירי, האהוב על כולנו-

היית לי לאבא, לחבר אמת, ושולה האהובה לאם.

אחרי ילדות לא פשוטה ועליה לארץ מאוסטרליה, יחסים מורכבים ביני לאבי, שנפטר בגיל 52 ממחלת הסרטן, במהלך שירותי הצבאי, אימצת אותי כבן.

מהרגע הראשון בתחילת החברות עם אילנה, הענקתם לי חיבוק ונשיקה ברזליאית אופיינית שהצליחה אף להביכני, שהרי הייתי בחור בן 21 שלא הורגל לחום ולחיבוקים בבית.

אתה ושולה לימדתם אותי מהי אהבת אמת, בלי ציניות, ללא תמורה וצפייה, בהקשבה, ובכבוד הדדי בגובה העיניים.

תמיד הייתם שם.

דאגתם, ועזרתם ככל יכולתכם ומעבר לכך. הקשר אתכם היה מאוזן ומשולב ברצינות, בהומור ובצחוקים, בפתחות לכל דבר ובכל נושא, בשיחות על אמנות, מוזיקה, פוליטיקה וענייני היום. הייתי יכול לדבר איתך על הכל, כבר אמרתי - חבר.

יוחנן, אופיינית בהתעניינות וסקרנות ללא גבולות עד השמיים (החלל והאמנות למשל ריתקו אותך) בפירגון אין סופי, לאילנה, לילדים, לנכדים ולי, אוזן קשבת לכל דבר.

לדוגמא כשלמדתי אמנות בבצלאל, לא מצאתי בארץ צבעי אקווארל מיוחדים שחפצתי בהם, אתה כתתה רגליים בכל הנובר, גרמניה (כשהשתתפת שם בתערוכת תאורה) והבאת לי סט כזה - ציירתי איתם שנים, גם במילואים בלבנון.

מניסיון למדתי שאנו למדים גם על טובו של אדם, דרך התינוקות, ובעלי החיים שלנו ולפי התייחסותם אלינו. האהבה והמגנטיות שלך ושל שולה משכה וריתקה את הילדים והנכדים תמיד.

היית מנהיג בדוגמא אישית, ולא פעם בלבטים במבוך החיים, הייתי שואל את עצמי או את אילנה בעניין זה או אחר, מה אבא היה עושה?

התשובה הייתה מגיעה.

עבורינו היית מורה לחיים ולמידות.

נתגעגע מאד למבט, לשפה הנקייה, לנועם ההליכות, לחיוך, ואפילו להערה הסרקסטית האופיינית, שבאה תמיד עם קריצה.

יוחנן, היה שלום, ונוח על משכבך בשקט, עם שולה עם אחיך מילטון והוריך מרתה ויעקב.

אבא של כולנו, אנו כבר מתגעגעים...

החליל

הוא פשוט ועדין,
וקולו כמו
קול של הלב.
החליל,

כשכשוך הפלגים,
כמו שיר ילדים.
כמשק הרוחות
בפרדס מלבלב
החליל, החליל.

מנגינת החליל, לאילן, לענן,
מנגינת החליל, למרבץ עדרים,
מנגינת החליל, לאחי הקטן,
מנגינת החליל, להרים להרים
החליל.

המקשיב לו יודע
ידוע היטב,
הוא יעיר את הדמי,
הוא ירונו בצליל
כמשק הרוחות
בפרדס מלבלב
החליל

מנגינת החליל...

כשהימים מתקצרים/מאת סיליה קסטיין

הנה עוד שנה עברה לה, מהר מדי. אנו באמצע דצמבר ואוטונו 2022 מתחילה. אך תקופת החורף היא תקופה אידיאלית לטיולים בארצנו הקטנה. אז איפה הייתי לאחרונה. קבוצת שביל ישראל הגדולה שלנו הדרימה למצפה רמון במטרה לטייל בהר כרכום, כבר סיפרת לכם על ההר המדהים הזה, אז לא אחזור על הרשמים שלי למרות שכל פעם המבט של המטייל הוא אחר והכל תלוי: מתי מטיילים, באיזה מזג אוויר ועם מי חווים את החוויה. לכל מי שלא היה שם אני ממליצה בחום לנסוע.

גלעד ואני הספקנו לבקר באתר שנחשף ביבנה ובו מפעל מרשים ביותר לייצור יין - הגדול ביותר המוכר בעולם מהתקופה הביזנטית. זאת, בחפירת ענק שמנהלת רשות העתיקות כחלק מיזמת רשות מקרקעי ישראל להרחבת העיר. המפעל כולל חמש גתות יין מרהיבות, מחסנים ליישון היין ולשיווקו, כבשנים לשריפת קנקני החרס שבהם אוחסנו הנוזלים, עשרות אלפי שברי קנקני חרס וקנקנים שנמצאו בשלמותם, דרכי גישה מסודרות בין המתקנים, ועוד. בדיוק שבוע לאחר שהיינו שם היו אמורים לכסות את האתר על מנת להגן עליו מהגשמים בחורף.

התמזל מזלי ומצאתי כרטיסים לפני כשבועיים לתערוכה של יאיו קוסמה במוזיאון תל אביב. זאת בהחלט תערוכה יוצאת דופן. התרשמתי מאוד במיוחד מהמוצגים האחרונים שלה. יאיו קוסמה היא בהחלט יוצרת מיוחדת. מעניין לראות הסרטים בהם רואים איך היא עובדת וכמה היא דייקנית במשיכותיה במכחול.

תערוכה נוספת שהייתי בה היא עדות מקומית במוזיאון הארץ. התערוכה כוללת בתוכה צילומים מכל העולם וגם צילומים של צלמים אשר מפרסמים את מרכולתם בעיתונים או במגזינים המקומיים.

יאיו קוסמה

אני רוצה לציין שתמונה של הון גפני מוצגת בתערוכה. הצילומים מאוד מגוונים ומרשימים. רצוי לצפות בתערוכה עם הסבר של המדריכים מן המוזיאון, על מנת להבין למה נבחרה התמונה ולמה האוצר החליט להציג אותה כתמונה בודדת או כסדרה.

בבית היוצר בנמל בתל אביב צפיתי באירוע מחווה ליוסי חורי מ"צמד הפרברים". יוסי חגג יומולדת 80 ואקו"ם הקדיש את האירוע לכבודו, האומן. רוחמה רז, סתיו שפיר (שסבתה היא אחות של יוסי חורי) ועוד אחרים שרו את השירים המוכרים כל כך לכולם. היה מאוד מרגש. בכלל אקו"ם מקיים הרבה אירועי מחווה ליוצרים ישראלים: מלחינים, נגנים, כותבים וזמרים.

מה קראתי לאחרונה ואוכל להמליץ:

חמש דקות איתך מאת חנה גרנות. זהו ספר סיפורים. גילוי נאות: חנה גרנות משתתפת איתי בסדנת כתיבה. בספר היא מנסה לחדור ולהבין מה הביא את בנה לשים קץ לחייו בגלל אהבה נכזבת. באומץ לב רב חנה מתמודדת עם הפצע דרך הספרות. מילותיה מחפשות נחמה ותקווה למרות האסון הקשה מכל, אובדן הבן ועוד כתוצאה מהתאבדות. היא פותחת צוהר לשיחה אמיצה בנושא. הסיפורים מלאי חמלה, למרות שהם נוגעים בקושי, הספר קריא ומעניין.

להחליף את המים של הפרחים מאת ולרי פרוין, מספר את סיפורה של ויאלט שומרת בבית הקברות אשר פוגשת בז'וליאן אשר פוקד את קבר אימו שנקברה על יד אהובה שהוא לא הכיר. ממליצה בחום.

כשהימים מתקצרים/מאת סיליה קסטין

אשמת הכוכבים מאת ג'ון גרין, הסופר עבד עם ילדים חולים במחלת הסרטן. בספרו הוא מביא את מסע ההתבגרות של שני הגיבורים תחת האיום הגדול של המחלה. כתוב נפלא, צעיר ומעורר השראה. ספר מעצים.

אחרון חביב איש ואישה בלילה מאת קנט הרוף. אני טוענת שלא צריך לכתוב 500 עמוד בכדי שזה יהיה ספר מעניין. איש ואישה בלילה הוא ספר דקיק ושנון. לילה אחד אדי, האלמנה הולכת ללואיס האלמן ומציעה לו לבוא להיות עמה בלילה. ספר מלא חמלה שמביא את הבדידות במערומיה ומנסה לשאול מה טוב לאדם הבודד. יש גם סרט המבוסס על הספר, עם רוברט דפוד וג'ין פונדה, שני שחקנים מעולים. אך כתמיד ממליצה לכם קודם לקרוא ואז לראות את הסרט. אני רוצה גם לציין עוד סרט טוב מאוד שראיתי ולא קראתי את הספר והוא מבוסס על סיפור אמיתי. "החפירה" מביא לנו את הסיפור של אחת התגליות המרשימות בעולם הארכאולוגיה באנגליה. שווה צפייה. משחק מאופק ומאוד אנגלי של כל השחקנים ובמיוחד של רייף פיינס שהוא ה"חופה".

בזה נסתפק. אני רוצה להודות לקרינה שתמיד פנתה אלי וביקשה שאכתוב. נעניתי בשמחה לאתגר כי אני אוהבת לכתוב כפי שידוע לכולם. לא ברור לי אם אתם גם נהנים לקרוא, אך זה דיון אחר.

רון גפני מתוך התערוכה עדות מקומית-מוזיאון הארץ.

חיו ותנו לחיות בני אדם/מאת רוית רותם

*אזהרת טריגר כוחניות, מוות וחסיונים.

"כוח מבחינה סוציולוגית הוא היכולת לגרום או לכפות על יחידים וקבוצות לפעול בדרך מסוימת או להימנע מפעולה בדרך אחרת, בדרך כלל על ידי נקיטת סנקציות שונות או על ידי איום בהן. כוח, יכול להתבטא ככוח פיזי או להבדיל ככוח פוליטי, המתבטא באיום בסנקציות כלכליות, חברתיות וכדומה. כוח הוא גורם מסביר חשוב מאוד בכל תאוריה סוציולוגית, ובעזרתו ניתן להסביר כיצד נורמות וערכים מוצאים את ביטויים בהתנהגות, לדוגמה".

- ויקיפדיה -

אין לי תיאור יותר מדויק מזה שלמעלה, שיסביר מה קורה בישראל בשנתיים האחרונות.

אם לא נעים לכם לקרוא על מוות אז כדאי להפסיק לקרוא כאן. החלמתי. לא התחסנתי לקורונה.

לא ברור לי למה קשה לנו לקבל עובדות עצובות, אבל אנשים לא יפסיקו להידבק במחלות, אנשים לא יפסיקו למות. זה על אותו משקל לעובדה המשמחת שאנשים ימשיכו להיוולד.

אני לא רופאה או שופטת בבית משפט העליון, גם לא מתיימרת להיות, אבל מתחילת המגפה הזו זה מרגיש שבולם נהיו. מרגיש לי שגם נהיה לא בסדר למות. בטח שלא מקורונה. אבל זה כן בסדר לסגור אותנו בבתיים או בתוך המדינה, זה בסדר שלא נלחץ ידיים, שלא נתחבק, שלא נתראה. זה בסדר. אבל אוי ואבוי אם נמות מקורונה. אני לא מתנגדת לחיסונים, לא לרפואה, ולא מכחישה את הקורונה. אני לא אנרכיסטית ולא קוראת למרד. פשוט כרגע נראה שיש רק אמת אחת למגפה הזו וזה פשוט לא הגיוני. זה לא טבעי. החיים לא עובדים ככה, סורי.

העולם היום מתחלק ל-2: מחוסנים ולא מחוסנים. לפני הקורונה זה התחלק בין גברים לנשים או בין כהי עור לבהירי עור, בין אשכנזים למזרחיים, בין דתיים לחילונים, בין יהודים לנוצרים למוסלמים, בין חושך לאור. לאורך ההיסטוריה משהו תמיד חילק. עצוב לי לראות שיש שוב שיסוי, שוב פילוג, שוב אטימות. בשנתיים האחרונות, בצורה מאוד ברורה ולא מוסתרת, מדינת ישראל חווה כוחניות, תעמולה של פאניקה ולחץ, בידודים, סגרים, ביטולים, החזרים, איומים. זה אולי לא מורגש כאן בקיבוץ, בתוך השטח הגדול והפרטי הזה, אבל אנשים שחיים בעיר, כפר סבא, לדוגמה, אשכרה לא התרחקו יותר מקילומטר מהבית. לתקופה מסוימת גם אסור היה להתרחק יותר מ-500 מטר. הזוי. קשוח. וההשלכות אלוהים...

חיו ותנו לחיות בני אדם/מאת רוית רותם

חופש התנועה נעלם גם יחד עם הסגרים, הבידודים והשמייים האדומים. אבל חופש הבחירה (חופש המצפון), הדבר הכי קרוב באמת שיש לנו להרגשה מוחשית של חופש – נרמס. וזה לא נראה שמישהו מחפש אותו בין ההריסות.

יש בי רצון עז שתמשיך להיות לכולנו בחירה חופשית. בחירה חופשית שבה לכל אחת ואחד יש את היכולת לראות בשקיפות מלאה, את כל הצדדים (לפעמים יש יותר מ-2) ולקבל החלטה מתוך ההיגיון הבריא שלו ומבלי הצורך להרגיש שייך.

ממשיכים ללמד אותנו תנ"ך אבל הוא לא מעודכן לחיים היום וזה כבר לא רלוונטי לכל אחד. ממשיכים ללמד אותנו נוסחאות במתמטיקה אבל קיימת נוסחה אחת ברורה שיש בה צורך – להכניס כמה שיותר עם כמה שפחות הוצאות. ממשיכים ללמד אותנו היסטוריה מבלי ללמד על ההשלכות שיש לה על הווה ולעתיד, ממשיכים ללמד אותנו לשון אבל לא איך למצוא את הביטחון לבטא את עצמינו במילים. מזל שממשיכים ללמד מדעים. אזרחות גם ממשיכים ללמד אבל זה כנראה באמת שווה לתחת.

עוותו כל כך הרבה זכויות בשנתיים האחרונות. חופש הפרט הלך לעזאזל ברגע שפורסם "רק חלק מהמידע" של התיקים הרפואיים שלנו, מה יקרה במגפה הבאה? לא ירצו לפרסם נתונים אחרים?

שאלתם את עצמכם למה זה לא בסדר לא להתחסן? כי טוענים שזה מסכן אנשים מסביבי? כי אין צורך בזה? גם אנשים מחוסנים מדבקים לפי המחקרים האחרונים. וכן, יש אנשים שאין להם צורך בחיסון.

שאלתם את עצמכם פעם למה זה לא בסדר להתחסן? כי זה דופק את המערכת החיסונית? כי זה רק מרפד את הכיסים של חברות תרופות? כי זה מראה שיש צורך? הכיסים של חברות התרופות היו מרופדים לפני ויהיו גם אחרי. וכן, יש אנשים שיש להם צורך בחיסון. יש השלכות למחוסנים על הלא מחוסנים בדיוק באותה מידה שיש ל-לא מחוסנים על מחוסנים.

כ מ ו ב כ ל ד ב ה

יש כרגע קבוצה מכובדת של אנשים, נקרא להם "ההנהגה", בארץ ובעולם, שחושבים שיש להם את הכוח והסמכות להחליט בשבילי, מה טוב לי ומה לא. אבל הפעם זה עלה רמה. הפעם, ההנהגה החליטה גם שאני לא טובה, שאני לא תורמת, שאני סכנה. וזה לא נגמר כאן. הפעם, ההנהגה פועלת בכוחניות בשביל לשכנע גם את הסביבה שלי שאני לא בסדר, שאני סכנה מהלכת. אבל זה לא הגיוני שאני רק סכנה או שמי שהתחסן הוא רק חסין. לא ככה החיים עובדים, סורי.

חיו ותנו לחיות בני אדם/מאת רוית רותם

המערכת החיסונית של כל אחת ואחד מאתנו היא רק באחריותנו ובהרגשתנו האישית. מומלץ להישאר פתוחים ליעוץ רפואי מודרני/אלטרנטיבי, תמיד. אבל להעביר אותנו מניפולציות פסיכולוגיות בשביל שנבחר במשהו מסוים זה ביג נו.

מקווה ומאחלת שנצא לאחד לשניה מהוריד, מהאף ומחלל הפה. בריאות שלמה.

בהזדמנות זו אני רוצה להגיד תודה ענקית ומיוחדת לקרינה היקרה, שבשנים האחרונות נותנת לי מקום להתבטא ומקבלת את הכתיבה והדעות שלי מבלי לשפוט. מאחלת לך שפע של אור בהמשך המסע.

אני גם תוהה למה אין קול אחרי השנתיים האלה של פאניקה, לחץ מתמיד ובעיקר המון בדידות, שאומר: "אנחנו כעולם מתמודדים עם חיידק שחדש לנו, הוא פוגע בעיקר ב-א', ב', ג', אנחנו ממליצים לפעול בזהירות רבה יותר (לשטוף ידיים, לשים מסיכה, לא להתחבק, לאוורר חללים סגורים). כרגע אין לזה תרופה ומי שרוצה מוזמן להתחסן בשביל להקל על התסמינים של המחלה."

אפשר שניה להוריד את רמת הלחץ? או שמלחץ זה בסדר למות? ומה עם איזה צפי לסוף של כל המצב הזה? ב-50 שנה הקרובות נחיה תחת הגבלות? ב-10? ב-5? כמה?

תערוכה. שבור/מאת לירן קלינה

ככל שהמסע שהחל כפרויקט צילום התקדם, התברר לי שמאחורי כל תמונה עומד סיפור גבורה, סיפור של יציאה מבור. אני מלא התפעלות והכרת תודה לכל אחד ואחת מהמצולמים על פתיחת דלתות הלב, האומץ לחזור אל שורשי הכאב, ועל התקווה.

בשנת 2018 אבא מת לי ולבי נשבר החזקתי לו את היד כשהוא נשם את נשימתו האחרונה. שנתיים אחר כך טולטל לבי שוב בסערה ששלחה אותי למסע בעקבות הלב השבור.

במשך שלושה שבועות הסתובבתי לאורכה ולרוחבה של הארץ היפה הזו בלי טיפת ציניות ושיפוט, יצאתי עם עיניים פקוחות ולב פתוח לפגוש באמת. גיליתי כמה זה נעים ופשוט העיניים מסתכלות ללא חשש, עמוק לתוך עיניים חדשות ומתפשטת לה הבנה עמוקה - בגוף לא בראש - שכולנו אחד.

מתוך תערוכת הצילומים "שבור" "מסע בעקבות הלב".

לירן קלינה בן 44, תושב כרכור ויליד געש. מסע הצילום שלו חורט על דיגלו את האחדות האנושית אך בד בבד נותן לאינדיבידואל לדבר בעד עצמו. עבודותיו מוכיחות שהוא ניחן בעין חדה ומפוכחת, המגלה את יופיים של האנשים והוא עושה זאת בצניעות וברגישות.

ניתן לתאם הגעה טלפונית:

050-6673603

צבי הנחל 7

פרק תעשיות, עמק חפר

רגע לפני שהולכת / מאת קרינה פלדמן

עוד מספר ימים מסתיימת שנת 2021. ישנה תחושה של כאוס. שום דבר לא בטוח. הכל קורה מהר כל כך שלפעמים שוכחים לעצור לרגע ולנשום. להכניס את הפוקוס אל המרכז, אל המהות הפנימית העמוקה.

מחלת הקורונה שהתפרצה שינתה לכולנו את פניי המשחק. אני נזכרת בימים הראשונים של הסגר הראשון. סגר של שלושה חודשים שבו התכנסנו פנימה. רובינו בילינו מוקפים בבני המשפחה. המבוגרים שבינינו נאלצו להיסתגר אט אט. חברים בקהילה יזמו פעילויות בשלט רחוק, נהנינו משידורים חוזרים של "מפגעש". טיילנו רבות בגבעות והים. שקט מוחלט.

אני מלאת תחושות של בלבול ותמיהה על השנתיים האחרונות שחווינו כולנו. ברמת האישית, חוויתי תהפוכות בחיי משינוי סטטוס משפחתי ועד שינוי תחום תעסוקתי. שינויים שהגיעו אל חיי כתוצאה מתהליך עמוק, טרנספורמטיבי שאני חווה ולמרות הקשיים ישנה למידה וצמיחה משמעותית ואני מברכת על כך.

כולנו חווים שינויים כאלו עמוקים. אני מניחה שרובכם מזדהים עם התחושה שנוצרה כאן, בשנתיים האחרונות, הרבה בהלה. הטלת ספק. פרידה פתאומית מאנשים, פיזית או מנטלית.

זו היתה, תקופה נפלאה לעצור הכל ופשוט לנכון. כל אחד בחר לעצמו את הנוכחות שלו, ללא מטלות, ללא שגרה. פשוט להיות מי שאתה.

אחך כך ניסינו לחזור אל משהו שנקרא "שגרה" וגילינו כולנו, שהשגרה נעלמה. מציאות החיים שלנו השתנתה. מדינת ישראל ברשותו של ראש הממשלה לשעבר, בנימין נתניהו, רכשה 36 מיליון מנות חיסון לקורונה. חייבת לציין את ההסכם המושחר שהמדינה בראשותו של ביבי, (שתודה שלפחות נפטרנו ממנו, לעת עתה) חתם עם חברת פייזר. ההסכם מוסתר ל-30 שנה, כך שעד שלא יבוטל באמצעות בית המשפט העליון, אין סיכוי שנדע מה מסתתר בו.

אני מקווה ששאלתם את עצמכם, מדוע המדינה ופייזר חתמו הסכם סודי שלא ניתן לקרוא בו אלא רק כעבור 30 שנה? מה מסתירים שם? מה כל כך חמור שלא מדברים עליו ומבקשים מכולנו שנסמוך על כך?

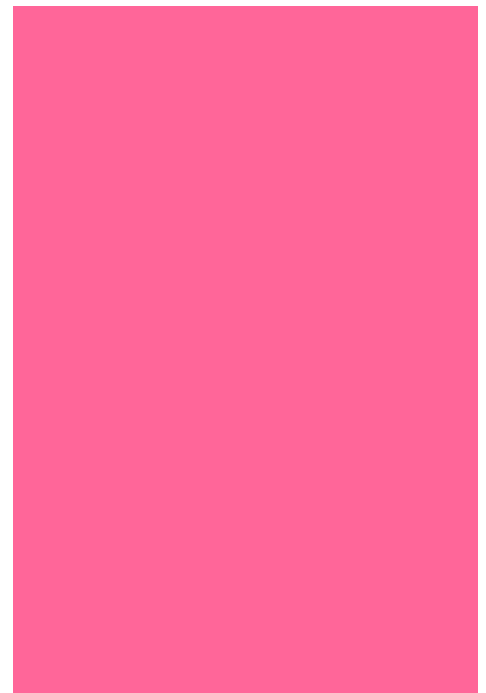
זוכרים את פרשת ילדי תימן, שרק לאחרונה הוחלט להעביר למשפחות החטופים, פיצויים כספיים. אבל לא חושפים את מה שבאמת קרה שם, שמכרו אותם מעבר לים. ומי מכר אותם מעבר לים. יש המון פרטים שלא מספרים לנו. ויש המון דברים שסיפרו לנו שהם שקרים גמורים.

רגע לפני שהולכת / מאת קרינה פלדמן

הצופים מתחילים להצביע ברגליים ולראיה, ישנה ירידה בנתוני הצפייה במהדורות החדשות.

הפמפום הבלתי פוסק של משרד הבריאות לצאת להתחסן, עושה את העבודה אבל ניתן לראות שאנשים רבים מתעוררים ומתחילים להטיל ספק, מה שמאוד משמח אותי. אני בעד הטלת ספק. בטח כאשר הנסיבות מראות שיש סיבות רבות להטיל ספק. מספיק לשמוע את תופעות הלוואי שלא מספרים עליהן בטלוויזיה אבל ניתן למצוא אותם בטלגרם למשל (מי שלא מכיר, מדובר ברשת מוצפנת, שאין בה צנזורה) ולהצטמרה. לראות אנשים שהחיים שלהם השתנו. אנשים בריאים הופכים להיות במקרה הטוב אנשים חולים, במקרה הרע, חווים פגיעות קשות במערכת העצבים. משותקים.

מזהמת התודעה הראשית של האנושות היא הטלוויזיה. לפני חמש שנים, החלטתי בצורה מודעת שאני מפסיקה לשתף פעולה עם הפחד, הכאב, הסבל, הצביעות, הכוחניות והאגו שמשודרים מידי ערב בחדשות ובשאר תוכניות הטלוויזיה. הטלוויזיה הינה השופר הבלעדי של בעלי האינטרסים המאפשר להם לשפוך את האג'נדה שלהם על הצופים ולזרוע בהלה שתעלה להם את המניות. למשל האוליגרך לן בלווטניק. הבעלים של כלל תעשיות והבעלים של כלל טכנולוגיה שנרכשה ע"י פיזר והבעלים של ערוץ 13 ועוד הרבה. אבל אלו העיקריות לשם ההבנה, כיצד הון ושילטון קשורים אחד בשני וזה בלתי נמנע, שנטיל ספק במידע שמוזרם משם.

לקרוא על 108 (פעם אחרונה שבדקתי) שחקני כדורגל שמתמוטטים באמצע משחק ותופסים את הלב. חלקם לא יכול לחזור לשחק בגלל בעיות לב. ספורטאים חזקים, שנמצאים במשמעת של אורח חיים ותזונה ובשיא כושר גופני מתמוטטים, אלו הן תופעות הלוואי שהתקשורת בוחרת לא לדון בהן.

כמו שהתקשורת בוחרת להתעלם מהפגנות עולמיות של עשרות אלפי אנשים, בערים מובילות באירופה, דרום אמריקה, אוסטרליה המסכנה שסובלת מדיכוי ועריצות כלפי האזרחים וכולאת את אותם לא מחוסנים במחנות או מטילה עליהם קנסות חריגים של עשרות אלפי שקלים. ובמדינת ישראל בימי שבת ברעננה ובהבימה בתל אביב, נגד התו הירוק וכפיית החיסונים. כמובן שההשתקה היא לצורך כך "שלא יעלו לנו רעיונות למוח...". להמשיך לנמנם את האזרחים ולטפטף לתודעה שמשותוללת כאן מגיפה נוראית וחייבים ללכת להתחסן. (זכרו יש הסכם שצריך לממש)

שימו לב לנתוני ההתחסנות: את החיסון ראשון קיבלו: **6,438,554** איש, חיסון שני: **5,815,475**, חיסון שלישי: **4,147,301** איש. אתם מבינים לבד, שיש עוד כמות רבה של חיסונים להשתמש בהם (לפני שיפוג תוקפם) למרות שקראתי שחיסנו גם עם פגי תוקף במקומות שונים בארץ.

רגע לפני שהולכת / מאת קרינה פלדמן

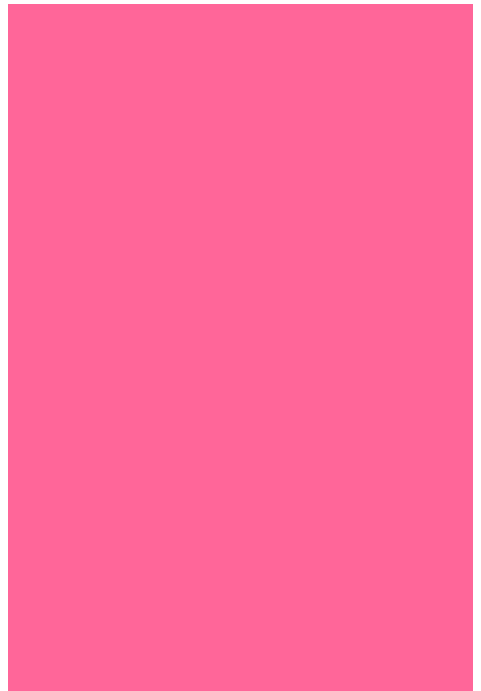
לדעתי כל מי שמשתף פעולה עם התו הירוק הוא חוטא לחוק מספר אחת לכיבוד זכויות אדם- חופש בחירה. חופש בחירה על גופי, רוחי ונפשי. מי שמשתף פעולה עם מידור והפרדה של מי כן רשאי ומי לא רשאי להיכנס למקומות ציבורים הוא שותף לעבירה על זכויות האדם.

התו הירוק הינו אפליה. יוצר ריחוק והפרדה שאינם נחוצים. הוא נועד לייצר לחץ על אנשים שלא מעוניינים להתחסן ולשנות את דעתם. התו הירוק מגביל את החופש בכל התחומים של אדם הלא מחוסן. וכל מי שנותן יד לדבר מעצם השימוש בתו זה, משתף עם זה פעולה.

החיסונים יצרו במדינה חוקים חדשים. חוקים אשר שוללים את זכויות האדם. את הזכויות על הגוף הפרטי שלנו שניתן לנו ע"י הבריאה/ אלוהים/ איך שאתם חפצים לקרוא לאנרגיה הזו.

גוף בריא וחזק שהינו ברשות האדם וזכותו המלאה להחליט עליו. מה להכניס לתוכו ומה לא.

מדינת ישראל כמו שאר מדינות העולם מנסות לקחת את הזכות הבסיסית של האדם על גופו, נפשו ורוחו. היא מנסה לאנוס את התושבים לציית. להתחסן (מזכירה לכם שיש הסכם שצריך לכבד...) ע"י התו הירוק.

אני חושבת שהרבעון הראשון של השנה יהיה משמעותי מאוד לכל עניין מחלת קורונה. בכלל, שנה חדשה, אנרגיה חדשה זמן להאצת השינויים שאנחנו חווים. מרגישה שרוב הנסתר על הגלוי ועוד צפויים לנו תהפוכות מרובות בנושא קורונה, פיזר, ממשלת ישראל והחיסונים.

אני אופטימית לבאות. לשנה החדשה. לאמת שתתגלה, תיטיב עמנו ותסייע לנו לבנות חברה חדשה מתוקנת.

בחודש הבא, אני מסיימת את עריכת עלון ניבים. סוגרת 4 שנים מעניינות מאוד ומרתקות עבורי. לגלות את החברים שהיו כאן, את אלו שהיו עמנו והחברים הנותרים. ניסיתי להגיש לכם תכנים לפנאי, לשיתוף דעות, להיכרות יותר עמוקה בין ועם חברים.

אני רוצה להודות לסיליה קסטין, לשושי הר נוי, לאמיר פז, מוניקה קופרמן, נטלי גבע, רותם, אורנה ליון. לדב נימן ז"ל ודליה מורן ז"ל ולכל החברים שהסכימו לכתוב מאמר, אפילו כמה מאמרים ותרמו ליצירת עלון ניבים.

תודה רבה לכם שקראתם, הגבתם, עצרתם אותי והתייחסתם.

מאחלת לכם שנה אזרחית נפלאה מלאה בהתחלות חדשות, אותנטיות ומדויקות.

מזל טוב לילדי ינואר

- 1.1 - יהל סלוצקי
2.1 - שקד שרויט
3.1 - גלעד רום
4.1 - אמרי מזור, שחר פירקה
7.1 - יונת מדי, מיה ריינשריבר, יונתן ריינשריבר, תמר פל
8.1 - אפריםפ אופמן, דני וסרלאוף, עפרי אבני
9.1 - עמליה דור, קרן ברקן
10.1 - איתמר דור, איתי פנצינר, נגה בורלקוב, גלי בורלקוב
11.1 - נאור-משה סלוצקי
12.1 - מעין יערי
14.1 - נועה ברקן
15.1 - נח שחם, דביב דור, עמירם הדר, ישי דרורי, אפרת להב
17.1 - ורד דרורי, ירון אחרק, יואב ברזילי פלדמן
18.1 - חוה ציקמן, רועי קייט, שירה כתב אופמן, ליאן שרוני
19.1 - רונלד ליבשיץ, ליה אקסלרוד
20.1 - רחל הדר, תאי שפירא, ים שפירא
21.1 - ישראל פלג, שירי כנען
22.1 - לאה מעין, מולי שרויט, נגה הדר
23.1 - גלי דילדין, עומר סירוטה, איתי דור, יהב שלו-טמים
24.1 - הגר סירוטה, אור שלום ליפשיץ
26.1 - אלעד מידן, ליאה בלבן, עופרי קסטין
27.1 - מזל שחם
28.1 - גיא כהן
30.1 - אילן אשד, נווה כהן, ניתאי מדי
31.1 - אורית פירקה, סמדר הונציקר

ברכות לבביות

לאדוה רוגלין ולכל המשפחה
מזל טוב
להולדת הבת, עפרי
נכדה לעירית וחנן

מזל טוב לעידו רוגלין ליום הולדת שנה!

לסיגל וזמי בן חורין, ולכל המשפחה
מזל טוב
להולדת הנכד,
בן לגאיה ורפי